

Brev fra rektor 2018-2

Oslo, 10. september 2018

Fakta om varslings sakene på Kunsthøgskolen i Oslo

Vi lever i krevende tider. Kunsthøgskolens omdømme er under press på grunn av varslings sakene knyttet til uønsket seksuell oppmerksomhet og seksuell trakassering. I en slik situasjon danner det seg gjerne rykter, myter og forestillinger – både innad i institusjonen, i sosiale medier og vanlige medier, som forsterker opplevelsen av at det knaker i forføyningene. Jeg har behov for å formidle noen fakta som kanskje gjør at det blir enklere å forstå hva situasjonen er på Kunsthøgskolen. Den beste medisinen mot misforståelser og rykter er gjerne fakta og forstand. Derfor først fem fakta som klargjør:

1. KHiO har siden desember 2017 arbeidet med fem varslings saker. Tre av sakene kom i vinter (KD-varselet) og ble konkludert i juni.
2. I juni kom det ytterligere to saker som nå er under utredning. Tre i vinter, to i juni.
3. De fem varslings sakene dreier seg om fire ansatte.
4. Det er varslet om uønsket seksuell oppmerksomhet/seksuell trakassering mot tre av de fire ansatte.
5. Sakene der det er varslet om uønsket seksuell oppmerksomhet/seksuell trakassering dreier seg om hendelser som i hovedsak ligger tilbake i tid. Sakene er nye fordi informasjonen kommer nå. Ikke fordi hendelsene har skjedd nå.

Det er hevdet at siden det kom to nye varslings saker i juni så er dette en indikasjon på at det fortsatt ikke er ryddet opp på KHiO. Vel – jeg håper at nettopp det faktum at sakene nå blir meldt til KHiO er en indikasjon på at det eksisterer en form for tillit til at de vil bli håndtert på en ordentlig måte. Dette kan altså like gjerne forstås som et sunnhetstegn.

Om informasjon:

En krevende side ved en varslings sak er dette med informasjon. Å gi tilstrekkelig informasjon til ansatte og studenter. Og her står gjerne behovet og ønsket om informasjon i motsetning til hva institusjonen har lov til å fortelle. Forvaltningslovens §13 (Taushetsbestemmelsene) er veldig tydelig:

Enhver som utfører tjeneste eller arbeid i et forvaltningsorgan, plikter å hindre at andre får adgang eller kjennskap til det han i forbindelse med tjenesten eller arbeidet får vite om noens personlige forhold (...)

Dette betyr at KHiO ikke kan spre informasjon om navn eller innhold i saker som er personsensitive. Mens en sak er under utredning er taushetsbestemmelsene enda strengere, nettopp fordi det ikke foreligger noen konklusjon. Det er rett og slett ikke lovlig - eller for den saks skyld anstendig – å dele informasjon som i verste fall kan vise seg å være uriktig. Det ville være ryktespredning. Og det driver vi ikke med. Derfor er loven viktig. Den tar vare på rettighetene til både varslere og omvarslede.

Når KHiO bare kan gi begrenset med informasjon, fylles gjerne informasjonsbehovet og nysgjerrigheten med feilinformasjon og rykter. Det er skadelig både for de som er direkte involvert i slike saker, og det er skadelig for miljøet omkring de som er direkte involvert. Det er i slike situasjoner det gjerne danner seg polariserte fraksjoner som «holder med» den ene eller den andre, og som mener å vite noe som ikke alle vet. Jeg kan love alle – og dette vet jeg etter å ha jobbet med slike saker den siste tiden – at ingen kjenner hele bildet. Ikke de som er direkte berørt i sakene heller. Og grunnen er nettopp at slike varslingssaker er personalsaker og innholdet er dermed – heldigvis – «unntatt fra innsyn» som det heter i Offentlighetsloven §13. Det motsatte ville vært offentlig gapestokk, noe som hverken er sivilisert eller anstendig.

Kunsthøgskolen fremstår kanskje som taus i varslingssakene, men det er altså en grunn til det. La meg være helt klar og tydelig: På Kunsthøgskolen i Oslo setter vi studentenes læringsmiljø høyest. Trakassering er ikke akseptabelt. Ikke for noen – studenter eller ansatte. Vi snakker kanskje ikke så mye om dette – men vi handler. Sakene prioriteres. Taushet er derfor ikke det samme som passivitet.

Jørn Mortensen
rektor